

Мавод барои дафтари вохӯрии «Ҳаёт ва хизмат»

2–8 МАӢ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 1 ПОДШО-ХОН 27–29

«Сиёсати ҷангии Довуд»

it «Окиш»

Вақте Довуд аз дасти Шоул мегурехт, вай ду бор дар мулки шоҳ Окиш пинҳон шуд. Вақте якум бор ғалиштиён ўро душман ҳисоб карда дастгир кардани шуданд, Довуд худро ба девонагӣ зад (1Пш 21:10–15; 36:34:болонавис; 56:болонавис). Барои ҳамин Окиш ўро сар дод. Дуюм бор ҳамроҳи Довуд 600 ҷанговараш ва оилаи онҳо буданд, барои ҳамин шоҳ Окиш онҳоро дар шаҳри Сиклоҷ ҷойгир кард. Довуду одамонаш он ҷо як солу чор моҳ зиндагӣ карданд. Тамоми ин вақт Окиш бовар дошт, ки Довуд ба шаҳрҳои яҳудиён ҳамла оварда истодааст. Дар асл бошад, Довуд ҷашуриён, ҷизриён ва амалекиёнро ғорат мекард (1Пш 27:1–12). Окиш ба дурӯғи Довуд ҷунон бовар кард, ки вақте ғалиштиён ба шоҳ Шоул ҳамла кардани буданд, ў Довудро муҳофизии худ таъйин кард. Аммо дар лаҳзаҳои охири Окиш бо маслиҳати «мирони ғалиштиён» Довуду одамонашро гашта ба Сиклоҷ фиристод (1Пш 28:2; 29:1–11). Вақте Довуд баъди подшоҳ шуданаш бо Ҷат меҷангид, Окиш, аз афташ, зинда буд. Ў ҳатто дар давоми ҳукмронии шоҳ Сулаймон зиндагӣ мекард (3Пш 2:39–41; ба «ГЕФ» нигаред).

w21.03 саҳ. 4, сарх. 8

Ҷавонон, ҷи хел шумо боварии дигаронро ба даст оварда метавонед?

⁸ Биёед душвории дигареро дида бароем, ки Довуд бо он рӯ ба рӯ шуд. Баъди он ки Довудро ба подшоҳӣ тадҳин карданд, ў солҳои зиёд интизор шуд, то ки шоҳи Яҳуд гардад (1 Подш. 16:13; 2 Подш. 2:3, 4).

Ҷи ба вай ёрдам дод, ки пурсаброна интизор шавад? Ба ҷойи рӯҳафтада шуда шиштан, ў диққаташро ба корҳои равона намуд, ки карда метавонист. Масалан, вақте Довуд дар сарзамини ғалиштиён гуреза буд, ў аз фурсат истифода бурда бар зидди душманони халқи Исроил меҷангид. Ҳамин тавр ў сарҳадҳои Яҳудро муҳофизат мекард (1 Подш. 27:1–12).

it «Дурӯғ»

Китоби Муқаддас барқасд дурӯғ гуфтанро маҳкум мекунад. Лекин ин маънои онро надорад, ки шахс бояд маълумоти дурустро ба касе, ки ба донишмандон он ҳақ надорад, гӯяд. Исои Масеҳ ҷунин гуфта буд: «Ҷизи муқаддасро ба сагон надиҳед ва марворидатонро пеши ҳукон напартоед, то онро поймол насозанд ва баъд ба худатон дарафтада, шуморо пора-пора накунад» (Мт 7:6). Барои ҳамин дар баъзе мавридҳо Исо ҳама ҷизро намегуфт ва, агар ҷавоби ягон савол ба касе зарар орад, ба он ҷавоби аниқ намеод (Мт 15:1–6; 21:23–27; Юҳ 7:3–10). Аз афташ, Иброҳим, Исҳок, Роҳоб ва Элишое низ ҳамин хел амал мекарданд. Онҳо касонеро, ки Яҳуvaro парастии намекарданд, гумроҳ менамуданд ё ба онҳо ҳаққи гапро намегуфтанд (1Мс 12:10–19; боби 20; 26:1–10; Юш 2:1–6; Як 2:25; 4Пш 6:11–23).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w10 1.1 саҳ. 20, сарх. 5, 6

Оё мурдагон ба зиндагон кумак карда метавонанд?

Дар ин бора фикр кунед. Дар Китоби Муқаддас гуфта мешавад, ки баъди марг одам ба замин бармегардад ва худӣ ҳамон рӯз «фикрҳоиаш нест мешаванд» (Забури 146:4). Шоулу Самуил медонистанд, ки Худо

касонеро, ки ба ҷодугарон муроҷиат мекунад, маҳкум менамояд. Аз ин пеш Шоул аз замини Исроил пурсандагони арвоҳ ва фолбинонро қир карда буд (3 Мусо 19:31).

Агар рӯҳи Самуил баъди маргаш зиндагӣ мекард, оё вай қонуни Худоро шикаста ба воситаи пурсандаи арвоҳ бо Шоул гап мезад? Яхува бо Шоул гап задан намехост. Оё пурсандаи арвоҳ метавонист Худои Қодирро маҷбур кунад, ки ба воситаи рӯҳи Самуил бо Шоул гап занад. Не, албатта! Пас, касе, ки бо Шоул гап зад, пайғамбар Самуил набуд. Он дева буд, ки худаширо Самуил метарошид.

9–15 МАЙ

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 1 ПОДШОҲОН 30, 31

«Дар Яхува қувват ёбед»

w06 1.8 саҳ. 28, сарх. 12

Аз Яхува битарс ва хушбахт бош!

¹² Тарс аз Яхува Довудро на танҳо аз қардани қорҳои нодуруст бозмедошт, он ҳамчунин ба вай қувват мебахшид, ки дар вазъиятҳои душвор боқатият ва аз рӯйи хирад рафтор кунад. Дар давоми як солу чор моҳ Довуду одамонаш аз дастии Шоул дар Сиклочи замини фалиштиён паноҳ ёфтанд (1 Подшоҳон 27:5–7). Рӯзе, вақте мардон набуданд, амалекиён омада, шаҳрро оташ заданду занон, кӯдакон ва рамаҳоро гирифта бурданд. Вақте Довуду одамонаш баргаштанд, ҳамаи инро диданд ва зор-зор гиристанд. Мотам зуд ба хашму ғазаб табдил ёфт ва одамони Довуд ўро сангсор қардан хоستانд, лекин Довуд худро ба даст гирифт (Панднома 24:10). Довуди худотарс дуо гуфт ва «дар Худояш Яхува қувват ёфт». Бо ёрдами Яхува Довуду одамонаш амалекиёнро дарёб қарданд

ва зану фарзанд ва дигар чизҳояшонро баргاردонданд (1 Подшоҳон 30:1–20).

w12 15.4 саҳ. 28, сарх. 14

Яхува барои наҷот моро нигоҳ медорад

¹⁴ Довуд дар ҳаёташ бо бисёр вазъиятҳои душвор рӯ ба рӯ мешуд (1 Подш. 30:3–6). Суханони зерӣ илҳами илоҳӣ навиштаи ў нишон медиҳанд, ки Яхува ҳиссиёти ўро медонист. (*Забур 33:19; 55:9-ро бихонед.*) Худо аз ҳиссиёти мо низ бохабар аст. Вақте ки мо «дилшикаста» ё «рӯҳафтада»-ем, Худо инро медонад. Аллақай худи ин фикр моро тасалли мебахшад. Довуд низ месурӯд: «Ба эҳсони Ту шодӣ ва хурсандӣ мекунам, чунки мусибати маро дидаӣ, ғуссаҳои ҷонамро донистай» (Заб. 30:8). Вале Яхува азоби моро на танҳо мебинад. Ў моро тасалли ва рӯҳбаландӣ мебахшад ва ҳамин тавр барои истодагарӣ намудан кӯмак мекунад. Як роҳе, ки Ў ин қорро мекунад — вохӯриҳои масеҳӣ аст.

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w05 15.3 саҳ. 24, сарх. 8

Фикрҳои манфиатбахш аз китоби якуми Подшоҳон

30:23, 24. Ин қарор, ки дар ояти 4 Мусо 31:27 асос ёфтааст, нишон медиҳад, ки Яхува касонеро, ки бо ягон қорашон ҷамоатро дастгирӣ мекунанд, қадр мекунад. Пас, биёед ҳар қорро ки мекунем, аз қонуни дил кунем, мисли он ки барои Яхува бошад, на барои одамон (Қўлассиён 3:23).

16–22 МАЙ

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШОҲОН 1–3

«Мо аз суруди “Камон” чӣ меомӯзем?»

w00 15.6 саҳ. 13, сарх. 9

Онҳоро, ки ба шумо роҳбариро ба уҳда доранд, ки ҳурмат кунед

9 Вақте ба Довуд нодуруст муносибат мекарданд, оё ӯ зику рӯҳафтада мешуд? Довуд сӯйи Яхува фарёд зада мегуфт: «Бераҳмон қасди чонамро доранд» (Забур 54:3). Ӯ дилашро ба Яхува ҳоли карда мегуфт: «Худоё, маро аз дасти душманонам ҳалос кун... Мардони пурқувват ба ман ҳамла мекунанд, лекин на аз сабаби исён ё гуноҳам, эй Яхува. Ҳарчанд хатое надорам, онҳо мешитобанд ва ба ҳамла омода мешаванд. Вақте туро меҳонам, ба мададам бархез ва ба корхояшон назар андоз» (Забур 59:1–4). Оё ҳиссиёти Довуд ба шумо шинос аст? Оё шахсе, ки роҳбариро ба уҳда дораду шумо ба ӯ бадие накардаед, ба шумо гандагӣ кардааст? Довуд дар чунин вазъият қарор дошт, лекин ҳурматашро нисбат ба Шоул гум накард. Вақте Шоул мурд, Довуд аз ин хурсанд нашуд. Ӯ аз дарду ҳасрат дар ҳаққи Шоул суруди мотам эҷод кард: «Шоул ва Юнотон дар ҳаёт азизу гиромӣ буданд... Онҳо аз уқобон тезтар ва аз шерон зӯртар буданд. Эй духтарони Исроил, барои Шоул гиря кунед» (2 Подшоҳон 1:23, 24). Нигоҳ накарда ба он ки Шоул Довудро азоб меод, Довуд ин подшоҳи тадҳиншудаи Яхуваро аз тахти дил ҳурмат мекард. Чӣ намунаи олиҷанобе!

w12 15.4 сах. 10, сарх. 8

Ҳиёнат — аломати пешгӯишудаи замони мо!

8 Китоби Муқаддас ҳамчунин дар бораи бисёр шахсони содиқ нақл мекунад. Биёед намунаи ду нафари онҳоро дида бароем ва бубинем, ки аз онҳо чӣ дарс гирифта мумкин аст. Аввал дар бораи марде суҳан меронем, ки ба Довуд садоқатмандӣ нишон дод. Йўнотон, писари калонии шоҳ Шоул эҳтимол меросгирандаи тахти подшоҳии

падараш буд — агар фақат як чизро ба инобат нагирем. Яхува Довудро чун шоҳи навбатии Исроил интиҳоб намуд. Йўнотон қарори Яхуваро эҳтиром кард. Ӯ ба ҷои он ки ба Довуд чун рақиб нигоҳ кунад, «ӯро мисли ҷони худ дӯст дошт» ва бо ӯ аҳди вафо баст. Вай ҳатто ба Довуд либоси худ, шамшер, камон ва камарбандашро дода, ҳамин тавр ба ӯ иззату иқдоми шоҳӣ зоҳир кард (1 Подш. 18:1–4). Йўнотон ҳар кори аз дасташ меомадаро карда «дасти ӯро... тақвият» менамуд ва ҳатто ҳаёти худро зери хатар гузошта дар назди Шоул Довудро тарафгирӣ мекард. Йўнотон ба Довуд содиқ буд ва ба ӯ гуфт: «Ту бар Исроил подшоҳ хоҳӣ шуд, ва ман баъд аз ту дуҷумин хоҳам буд» (1 Подш. 20:30–34; 23:16, 17). Тааҷҷубовар нест, ки баъди марги Йўнотон, Довуд андӯх ва муҳаббати худро нисбати ӯ дар суруди марсия изҳор кард (2 Подш. 1:17, 26).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

it «Бародар»

Бародар гуфта ҳамчунин шахсоне дар назар дошта мешаванд, ки бо як кор машғуланд ва як мақсад доранд. Масалан, Ҳироми подшоҳи Сўр шоҳ Сулаймонро на фақат барои он «бародар» номид, ки ҳар дуяшон подшоҳ буданд, балки барои он ки ҳар дуяшон як мақсад доштанд. Мақсади онҳо барои сохтмони ибодатгоҳ овардани ҷўб ва дигар чизҳо буд (3Пш 9:13; 5:1–12). Довуд навишта буд: «Чӣ хуб ва чӣ фораҷ аст, ки бародарон якдилона бо ҳам зиндагӣ кунанд!» (36 133:1). Бо ин суҳанон ӯ гуфтани буд, ки сулҳу ягонагӣ на танҳо дар байни бародарони хунӣ аст (2Пш 1:26). Довуд Юнотонро на барои он «бародар» номид, ки волидонашон як буданд, балки барои он ки онҳо дӯст буданд ва якдигарро дастгирӣ мекарданд. Рафиқонеро,

ки хулку рафтори хуб ё бадашон ба ҳам монанд аст, бародар меноманд (Пнм 18:9).

23–29 МАӢ

ГАНЧӢОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШОХОН 4–6

«Оё шумо тарси хафа кардани Яхуваро доред?»

w05 15.5 саҳ. 17, сарх. 8
Фикрҳои манфиатбахш аз китоби дуюми Подшоҳон

6:1–7. Ҳарчанд Довуд нияти хуб дошт, лекин сандуқи аҳдро бо ароба ба дигар ҷо кўчонидан зидди амри Худо буд ва ин нақшаи ӯ барор наёфт (2 Мўсо 25:13, 14; 4 Мўсо 4:15, 19; 7:7–9). Ҳамчунин чизе, ки бо Уззо баъди ба сандуқи аҳд даст расондани рӯй дод, нишон медиҳад, ки нияти хуб барои вайрон кардани талаботи Худо сабаб шуда наметавонад.

w05 1.2 саҳ. 27, сарх. 20 **Яхува ҳамеша дуруст рафтор мекунад**

²⁰ Албатта, Уззо нағз медонист, ки сандуқ рамзи ҳузури Яхува аст. Дар Қонун гуфта мешуд, ки, агар касе ғайр аз левизодагони таъйиншуда ба сандуқ наздик шавад, ба марг маҳкум мегардад (4 Мўсо 4:18–20; 7:89). Барои ҳамин нисбат ба кўчонида ни сандуқи муқаддас сабукфикри кардан лозим набуд. Уззо коҳин набошад ҳам, левизода буд, барои ҳамин бояд Қонунро хуб медонист. Ғайр аз ин, чанд сол пеш сандуқро барои нигоҳ доштан ба хонаи падараш кўчонида буданд (1 Подшоҳон 6:20–7:1). Пеш аз он ки Довуд сандуқро ба ҷойи дигар барад, он дар хонаи падари Уззо тақрибан 70 сол истод. Аз ин рӯ Уззо дастуру қонунҳои бо сандуқ алоқамандро аз хурдияш медонист.

w05 1.2 саҳ. 27, сарх. 21 **Яхува ҳамеша дуруст рафтор мекунад**

²¹ Чи хеле ки дар боло гуфта шуд, Яхува дилҳоро мебинад. Дар Каломи Худо рафтори Уззо «дастдарозӣ» номида шудааст. Ин нишон медиҳад, ки Яхува дар дили Уззо нияти худхоҳонаро дид, ҳарчанд дар ин бора равшан гуфта нашудааст. Оё Уззо марди худбоваре буд, ки ҳадди худро намедонист? (Панднома 11:2). Ё дар пеши назари мардум бурдани сандуқе, ки дар хонаашон нигоҳ медоштанд, сабаб шуд, ки Уззо каттагӣ кунад? (Панднома 8:13). Ё Уззо чунон сустимон буду фикр мекард, ки дасти Яхува барои нигоҳ доштани сандуқи муқаддас, ки рамзи ҳузури ӯст, кӯтоҳ мебошад? Чизе набошад, мо дилпур буда метавонем, ки Яхува дуруст амал кард. Шояд, чизе, ки Яхува дар дили Уззо дид, сабаби дарҳол ба марг маҳкум кардани ӯ шуд (Панднома 21:2).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

w96 1.4 саҳ. 29, сарх. 1 **Бори дилатро ҳамеша ба Яхува парто**

Чун подшоҳ Довуд бояд барои воқеаи рӯйдода ҷавобгарӣ ҳис мекард. Муносибати Довуд дар ин вазъият нишон медиҳад, ки баъзан ҳатто касоне, ки бо Яхува муносибати наздик доранд, метавонанд дар вазъиятҳои душвор нодуруст рафтор кунанд. Дар аввал Довуд ба ғазаб омад, баъд тарсид (2 Подшоҳон 6:8, 9). Дилпурии ӯ нисбат ба Яхува саҳт озмуда шуд. Дар ин вазъият Довуд бори дилашро ба Яхува напартофт ва аз рӯйи амрҳои ӯ амал накард. Оё бо мо низ баъзан чунин рӯй дода метавонад? Оё вақте дастуроти Яхуваро рад карда бо душвориҳои рӯ ба рӯ мешавем, ўро айбдор мекунем? (Панднома 19:3).

30 МАЙ — 5 ИЮН

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-ХОН 7, 8

«Яҳува бо Довуд аҳд мебандад»

w10 1.4 сах. 20, сарх. 3

«Тахти ту то абад пойдор хоҳад монд»

Хошии самимӣ ва вафодории Довуд ба Яҳува хуш омад ва ӯ бо Довуд аҳд баст. Мувофиқи ин аҳд аз авлоди Довуд бояд насли ваъдашуда ба дунё меомад, ки абадан подшоҳӣ мекард. Нотон ваъдаи Яҳуваро ба Довуд расонида гуфт: «Хонаи ту ва подшоҳии ту то абад дар пеши ту устувор хоҳад буд, тахти ту то абад пойдор хоҳад монд» (ояти 16). Он ворисе, ки бояд абадан ҳоким мешуд, кӣ буд? (Забур 89:20, 29, 34–36).

w10 1.4 сах. 20, сарх. 4

«Тахти ту то абад пойдор хоҳад монд»

Исои носирӣ аз авлоди Довуд буд. Фариштае, ки таваллуди Исоро эълон кард, чунин гуфт: «Яҳува Худо ба ӯ тахти падараш Довудро медиҳад ва ӯ бар хонадони Яъқуб абадан Подшоҳ мегардаду Подшоҳияш ҳеҷ гоҳ ба охир намерасад» (Луқо 1:32, 33). Аҳде, ки бо Довуд баста шуда буд, дар Исои Масеҳ иҷро гашт. Исоро на одамон, балки худи Худо подшоҳ интиҳоб карда буд. Худо ваъда дод, ки ӯ то абад ҳукмронӣ мекунад. Бешубҳа, Худо ҳамеша ба ваъдаҳояш вафо мекунад (Ишаъё 55:10, 11).

w14 15.10 сах. 10, сарх. 14

Нисбати Салтанат имони қавӣ дошта бошед

¹⁴ Биёед бубинем, ки Яҳува тавассути **аҳд бо Довуд** чӣ ваъда дод. (2 Подшоҳон 7:12, 16-ро бихонед.) Яҳува бо Довуд ҳангоми дар Ерусалим ҳукм ронданаш аҳд баст ва ба ӯ ваъда дод, ки Масеҳ аз насли ӯ пайдо мешавад (Луқ. 1:30–33). Яъне,

ҳангоми бастани ин аҳд, Яҳува насабномаи он наслро аниқтар карда гуфт, ки вориси Довуд ҳукуқи бар тахти Салтанати Масеҳой нишастанро хоҳад дошт (Ҳиз. 21:25–27). Ба воситаи Исо подшоҳии Довуд «то абад қоим хоҳад буд». Дар ҳақиқат, насли Довуд «то абад хоҳад буд, ва тахти ӯ мисли офтоб» (Заб. 88:35–38). Бале ҳукмронии Масеҳ ҳеҷ гоҳ аз байн намеравад ва корҳое ки ӯ мекунад, ба тобеони худ то абад фоида меорад.

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

it «Рӯзҳои охир»

Пешгӯии Билъом. Пеш аз он ки исроилиён ба Замини ваъдашуда дароянд, пайғамбар Билъом ба Болоқи подшоҳи Мӯоб гуфт: «Биё ва ман ба ту мегӯям, ки ин халқ [Исроил] дар оянда бо халқи ту чӣ кор мекунад... Ситорае аз Яъқуб берун меояд ва чӯбдасте аз Исроил. Ӯ ҳатман пешонии Мӯобро зада мешиканад ва сари ҳамаи писарони бадҷаҳлро мекафонад» (4Мс 24:14–17). Вақте ин пешгӯӣ бори якум иҷро шуд, «ситора» шоҳ Довудро, ки бар мӯобиён ғолиб омад, тасвир мекард (2Пш 8:2). Барои ҳамин дар ин пешгӯӣ «оянда» аз вақти подшоҳиро сар кардани Довуд сар шуд. Азбаски Довуд тимсоли Масеҳи подшоҳ аст, ин пешгӯӣ ҳамчунин ба замони бар душманонаш ғолиб омадани Исо ишора мекунад (Иш 9:7; 36 2:8, 9).

6–12 ИЮН

ГАНЧҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-ХОН 9, 10

«Довуд меҳру вафо нишон дод»

w06 15.6 сах. 14, сарх. 6

Хушбахтиро ёфтан имконпазир аст

Довуд навишта буд: «Хушбахт аст шахсе, ки дар ҳаққи бечора ғамхорӣ мекунад».

Ў илова кард: «Дар рӯзи мусибат Яхува ўро наҷот медиҳад. Яхува ўро ниғаҳбонӣ мекунад ва зинда нигоҳ медорад. Ўро дар рӯйи замин хушбахт хоҳанд номид» (За-бур 41:1, 2). Довуд нисбат ба Мефибӯшети маъюб, ки писари дӯсташ Юнотон буд, меҳрубонӣ карда, дар ғамхорӣ кардан ба бечорагон намуна гузошт (2 Подшоҳон 9:1-13).

w05 15.5 саҳ. 17, сарх. 12

Фикрҳои манфиатбахш аз китоби дуҷуми Подшоҳон

9:1, 6, 7. Довуд ба ваъдааш вафо кард. Мо низ бояд ба гапамон истем.

w02 15.2 саҳ. 14, сарх. 10

Онҳо «неше дар қисм»-ро паси сар карданд

¹⁰ Чанд сол пас шоҳ Довуд аз муҳаббати бузург ба Юнотон ба писари ӯ, Мефибӯшет, меҳру вафо нишон дод. Довуд тамоми боигарии Шоулро ба Мефибӯшет баргардонд ва хизматгори Шоул, Сиборо, вазифадор кард, ки он заминҳоро нигоҳубин кунад. Довуд ҳамчунин ба Мефибӯшет гуфт: «Ту ҳамеша аз дастархони ман нон меҳӯрӣ» (2 Подшоҳон 9:6-10). Бешубҳа, меҳру вафои Довуд Мефибӯшетро тасалли дода дардашро сабук кард. Чӣ намунаи хубе! Мо низ бояд ба касоне, ки аз неше дар қисм азоб мекашанд, меҳрубонӣ нишон диҳем.

Чустуҷӯӣи ганҷҳои Калом

it «Риш»

Дар замонҳои қадим барои мардуми Шарқ, аз он ҷумла исроилиён, риш нишонаи шаъну шараф буд. Қонуни Худо тарошидани чаккаҳои сар ва канораи ришро манъ мекард (ЗМс 19:27; 21:5). Ин аз рӯйи мантиқ аст, чунки ин урфу одати динии баъзе халқҳои бутпараст буд.

13-19 ИЮН

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-ХОН 11, 12

«Нагузored, ки хоҳишҳои нопок шуморо идора кунанд»

w21.06 саҳ. 17, сарх. 10

Шумо аз домҳои Шайтон гурехта метавонед!

¹⁰ Яхува ба Довуд бисёр чизҳо, аз он ҷумла боигарӣ, подшоҳӣ ва ғалабаҳои зиёд дода буд. Довуд аз ҳамаи ин хеле миннатдор буд ва дар бораи баракатҳои Яхува гуфт, ки «шумораи онҳо бениҳоят бисёр аст» (Заб. 39:6). Вале баъдтар, Довуд ба атоҳои додаи Яхува қаноат накард ва ба чашмгуруснагӣ дода шуда, чизи бештарро доштан хост. Ҳарчанд Довуд якчанд зан дошт, ӯ хост, ки зани марди дигарро аз худ кунад. Лекин ин дар назари Яхува нораво буд. Ин зан Батшобаъ ном дошта ҳамсари Уриёи хиттӣ буд. Довуд аз рӯйи худбинӣ бо Батшобаъ ҳамхоб шуд ва ӯ ҳомиладор гашт. Ин гуноҳаш бас набуд, ки Довуд боз куштори Уриёро ташкил кард (2 Подш. 11:2-15). Чаро чунин шуд? Оё Довуд фикр кард, ки Яхува ўро намебинад? Довуд солҳои зиёд ба Яхува хизмат мекард ва бинед, ки як бор ба чашмгуруснагӣ дода шуданаш ба сари ӯ чӣ бадбахтиҳо овард. Хушбахтона, баъдтар Довуд гуноҳашро тан гирифт ва пушаймон шуд. Чӣ қадар ӯ миннатдор буд, ки аз нав розигии Яхуваро ба даст овард (2 Подш. 12:7-13).

w19.09 саҳ. 17, сарх. 15

Ба Яхува фармонбардор бошед

¹⁵ Довуд на танҳо сардори оилааш буд, балки Яхува ўро ба халқи Худ роҳбар таъйин кард. Ӯ чун подшоҳ соҳиби қудрати бузург буд. Лекин ҳолатҳое буданд, ки ӯ

аз ҳокимияти худ сӯиистифода бурда хатоҳои ҷиддӣ содир кард (2 Подш. 11:14, 15). Вале ӯ сар ҳам намуда танбеҳи Яхуваро қабул кард ва дар дуо ба Яхува дили худро ҳоли намуд ва барои ба кор бурдани насиҳати Яхува самимона кӯшиш кард (Заб. 50:1–4). Ҳамчунин Довуд фурутанӣ зоҳир карда дар давоми ҳаёташ на танҳо аз мардон, балки аз занон низ маслиҳати хубро қабул мекард (1 Подш. 19:11, 12; 25:32, 33). Аз хатоҳои худ дарс гирифта ӯ диққаташро пурра ба хизмати Яхува равона кард.

w18.06 саҳ. 17, сарх. 7

Бигзор қонуну принципҳои Худо вичдонатонро таълим диҳанд

⁷ Хушбахтона, барои фаҳмидани дуруст ё нодуруст будани чизе ба мо лозим нест, ки қонунҳои Худоро вайрон карда азоби вичдон кашем. Мо аз хатогиҳои онҳое, ки Китоби Муқаддас дар бораашон нақл мекунад, дарс гирифта метавонем. Дар Масалҳо 1:5 гуфта шудааст: «Хирадманд бишнавад, ва донишаш биафзояд». Дониши мо ҳамон вақт зиёд мегардад, ки Китоби Муқаддасро хонда мулоҳиза ронем. Зеро таълими беҳтаринро танҳо Яхува дода метавонад. Масалан, дар бораи он фикр кунед, ки вақте шоҳ Довуд аҳкоми Яхуваро вайрон намуда бо Батшобаъ зино кард, чӣ қадар азоб кашид (2 Подш. 12:7–14). Вақте ин порчаи Китоби Муқаддасро меҳонем ба худ савол дода метавонем: «Шоҳ Довуд барои азоб накашидан чӣ кор карда метавонист? Агар ман бо ин гуна васваса рӯ ба рӯ шавам чӣ кор мекунам? Оё мисли Юсуф аз васваса мегурезам ё мисли Довуд ба бадахлоқӣ даст мезанам?» (Ҳас. 39:11–15). Дар бораи оқибати гуноҳ мулоҳиза рондан кӯмак мекунад, ки аз бадӣ нафрат карданро ёд гирем.

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

it «Довуд»

Яхува ҳама чизро медид, барои ҳамин зинои Довуду Батшобаъро фош кард. Агар Яхува мегузошт, ки одамон аз рӯи Шариати Мӯсо доварӣ кунанд, ҳар дуи онҳо ба марг маҳкум мешуданд. Тифли батни Батшобаъ бошад, мемурд (5Мс 5:18; 22:22). Лекин Яхува масъаларо ба дасти худ гирифт ва камаш аз се сабаб ба Довуд марҳамат нишон дод. Якум, ба хотири аҳди подшоҳӣ (2Пш 7:11–16), дуюм, ба хотири он ки худӣ Довуд нисбати дигарон марҳамат зоҳир мекард (1Пш 24:4–7; бо Яқ 2:13 муқоиса кунед) ва, сеюм, ӯ пушаймони Довудро дид (Зб 51:1–4). Довуду Батшобаъ пурра аз ҷазо озод нашуданд. Яхува ба воситаи пайғамбар Нотон ба Довуд гуфт: «Ман аз хонадони худат бар сари ту бало меорам» (2Пш 12:1–12).

20–26 ИЮН

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШОҲОН 13, 14

«Худбинии Амнӯн бар сараш бало овард»

it «Абшолӯм»

Куштори Амнӯн. Амнӯн ошиқи шайдои Томор — хоҳари зебои Абшолӯм шуд. Томор хоҳари ӯгаи Амнӯн буд. Рӯзе Амнӯн худро ба касали зада кас фиристод, то Томор омада, барояш хӯрок пазад. Вақте ӯ омад, Амнӯн ба номусаш даст дароз кард. Баъди ин муҳаббати Амнӯн ба нафрат табдил ёфту ӯ Томорро аз хонааш пеш кард. Томор куртаи рангаашро, ки шоҳдӯхтарони бокира мепӯшиданд, чок кард ва бар сараш хокистар пошид. Дар роҳ ӯ бародараш Абшолӯмро вохӯрд. Абшолӯм дарҳол пай

бурд, ки ин кори Амнӯн аст, чунки пешакӣ аз майлу хоҳишҳои бародари ӯғаяш хабардор буд. Ӯ ба хоҳараш гуфт, ки хо-мӯш бошаду Амнӯнро айбдор накунад ва ӯро гирифта ба хонаи ҳудаш бурд (2Пш 13:1–20).

w17.09 саҳ. 5, сарх. 11 **Худдорино инкишоф диҳед**

¹¹ Дар Китоби Муқаддас гуфта мешавад, ки баъзе одамон худро дошта натавониста ба бадахлоқӣ дода шуданд ва оқибати талхи рафторашонро чашиданд. Ин мисолҳо барои мо огоҳкунандаанд. Онҳое, ки ба ҳолати Ким меафтанд, метавонанд дар бораи мисоли ҷавони беақле, ки дар боби ҳафтуми Масалҳо оварда шудааст ва оқибати рафтори Амнӯн фикр кунанд (2 Подш. 13:1, 2, 10–15, 28–32). Волидон, шумо метавонед ба фарзандона-тон кӯмак кунед, то нисбати муносибатҳои ошиқона худдорӣ ва хирадмандиро инкишоф диҳанд. Барои ин шумо метавонед бо онҳо дар ибодати оилавӣ мисолҳои Китоби Муқаддасро, ки баъзеашонро дар боло ёдрас кардем, муҳокима кунед.

it «Абшолӯм»

Ду сол гузашт. Вақте мавсими пашмбурии чорво сар шуд, Абшолӯм хост, ки дар Ба-ал-Ҳосӯр, ки тақрибан 22 км аз шимолу шимолу шарқи Ерусалим ҷойгир буд, зиё-фат ташкил карда, писарони шоҳ ва ҳуди Довудро таклиф кунад. Вақте Довуд гуфт, ки омада наметавонад, Абшолӯм аз ӯ бисёр хоҳиш кард, ки ба ҷойи ҳудаш писари калониаш Амнӯнро фириштад (Пнм 10:18). Вақте дар зиёфат «дили Амнӯн аз шароб хуш» шуд, Абшолӯм ба хизматгоронаш амр дод, ки ӯро кушанд. Шоҳзодагони дигар гашта ба Ерусалим рафтанд. Абшолӯм бошад, ба хонаи бобои суриягаш, ки подшоҳи Ҷашур буд, гурехт. Ҷашур дар шарқи баҳри Ҷалил ҷойгир буд (2Пш 13:23–38). «Шамшер»-е,

ки пайғамбар Нотон пешгӯӣ карда буд, ак-нун ба хонадони Довуд омад ва то охири умри ӯ аз он дур нашуд (2Пш 12:10).

Ҷустуҷӯи ганҷҳои Калом

g04 22.12 саҳ. 8, 9 **Кадам хушрӯғӣ муҳимтар аст**

Барои муқоиса биёед мисоли Абшолӯми писари Довудро дида бароем. Ӯ марди хушрӯю ҳамзамон нобакор буд. Китоби Муқаддас дар бораи ӯ мегӯяд: «Дар саросари Исроил мардери дар зебоӣ ба Абшолӯм ба-робар наметавонистанд: аз кафи по то фарқи сараш ӯ айбу нуқсоне надошт» (2 Подшо-ҳон 14:25). Ба ин нигоҳ накарда Абшолӯм аз шухратпарастӣ бар зидди падараш исён бардошт ва бар тахти ӯ дастдарозӣ кард. Абшолӯм ҳатто суррияти падарашро таҷо-вуз кард. Оқибат ӯ ба ғазаби Худо ва марги пуразоб гирифтӣ шуд (2 Подшоҳон 15:10–14; 16:13–22; 17:14; 18:9, 15).

Оё Абшолӯм ба шумо маъқул шуд? Не, ал-батта! Дар кулли худ ӯ шахси нафратовар буд. Зебоияш ғуруру хиёнаташро рӯпӯш накард ва ӯро аз марг наҷот надод. Аз та-рафи дигар дар Китоби Муқаддас намунаи шахсони хирадманду дилписанде оварда шудааст, ки дар бораи хушрӯғиашон чизе гуфта нашудааст. Аз ин маълум мешавад, ки зебогии ботинии онҳо муҳимтар буд.

27 ИЮН — 3 ИЮЛ

ГАНҶҲОИ КАЛОМИ ХУДО | 2 ПОДШО-ХОН 15–17

«Абшолӯм аз ҷавобаландӣ ба исён даст зад»

it «Роҳнамо»

Дар Шарқ чунин одат буд, ки давандагон пешопеши аробаи подшоҳ давида мардум-

ро аз омадани ӯ огоҳ мекарданд. Онҳо доимо дар хизмати шоҳ буданд (1Пш 8:11). Абшолӯму Адонийе ба подшоҳ пайравӣ карда барои баланд бардоштани обрӯю эътибори худ ва нишон додани он ки исёнашон қонунӣ аст, 50 хабаррасонро пешопеши аробаҳояшон монданд (2Пш 15:1; 3Пш 1:5; ба «СКОРОХОД» нигаред).

w12 15.7 саҳ. 9, сарх. 5

Ба Худои озодӣ хизмат кунед

⁵ Дар Китоби Муқаддас намунаи бисёр касоне оварда шудааст, ки ба дигарон таъсири бад мерасонданд. Яке аз ин намунаҳо писари шоҳ Довуд, Абшолӯм, аст. Ӯ марди бениҳоят зебо буд. Лекин, ӯ мисли Шайтон роҳ дод, ки шӯҳратпарастӣ дар дилаш реша давонад ва тахти падарашро, ки ба он ҳақ надошт, орзу кард. Абшолӯм барои соҳиб шудани тахти подшоҳӣ макру ҳилларо ба кор бурд. Ӯ чунин вонамуд кард, ки гӯё нисбати ҳолати ҳамватанонаш хеле дар ташвиш аст ва ҳамзамон ишора намуд, ки дарбориён нисбати халқ бепарвоянд. Бале, ҳамон тавре ки Иблис дар боғи Адам рафтор карда буд, Абшолӯм низ худро дар назари мардум некӯкор нишон дод ва ҳамзамон падарашро бераҳмона тӯҳмат кард (2 Подш. 15:1–5).

it «Ҳебрӯн»

Чанд сол пас Абшолӯми писари Довуд ба Ҳебрӯн баргашт ва дар он ҷо бар зидди ҳокимияти падараш баромада муваффақ нашуд (2Пш 15:7–10). Абшолӯм ин шаҳрро барои он интиҳоб кард, ки он як вақтҳо пойтахти Яхудо буд, ҳамчунин ӯ дар ин шаҳр таваллуд шуда буд. Дертар набаъи Довуд Раҳабъом шаҳри Ҳебрӯнро барқарор кард (2Вқ 11:5–10). Баъди он ки Яхудоро бобилиён харобазор карданд, баъзе яҳудиён баъди аз асири баргаштана-

шон дар Ҳебрӯн, яъне Қирят-Арбаъ, чойгир шуданд (Нҳё 11:25).

Чустуҷӯи ганҷҳои Калом

w18.08 саҳ. 6, сарх. 11

Оё шумо ба ҳама чиз бовар мекунед?

¹¹ Вақте ки дигарон дар бораи мо маълумоти рости дуруф паҳн мекунанд, мо низ аз чунин беадолатӣ зарар дида метавонем. Дар бораи мисоли шоҳ Довуд ва Мефибӯшет фикр кунед. Довуд ба Мефибӯшет меҳрубонӣ ва дасткушодӣ зоҳир карда, тамоми замини бобояш Шоулро ба ӯ баргардонд (2 Подш. 9:6, 7). Лекин баъдтар Мефибӯшетро ба Довуд сиёҳ карданд. Довуд маълумотро насанҷида, Мефибӯшетро аз тамоми дороиаш маҳрум кард (2 Подш. 16:1–4). Вақте ки оқибат онҳо бо ҳам вохӯрда сӯҳбат карданд, Довуд хатогии худро фаҳмид ва қисми дороии Мефибӯшетро баргардонд (2 Подш. 19:24–29). Вале, агар Довуд ҳамон вақт саросема намешуду аввал маълумотро аниқ мекард, ба беадолатӣ роҳ наметод.